

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1910	Κυριακὴ ΚΔ' (Ζ') Λουκᾶ (Ἐφ. 2,14-22) 15 Νοεμβρίου 2015	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Θεῖα κατεργασία

«...Ἐν ᾧ πᾶσα οἰκοδομὴ συναρμολογουμένη αὔξει εἰς ναὸν ἅγιον ἐκ Κυρίῳ» (Ἐφ. 2,21)

Εὐχαριστῶ ἐν πρώτοις τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἀγαπητοί μου, ποὺ μὲ ἀξιώνει σήμερα νὰ κηρύξω στὸ ναὸ αὐτόν.

Ὁνειρο τοῦ καθενὸς εἶνε νὰ χτίσῃ **ἓνα σπιτάκι**, μιὰ καλύβα, νὰ στεγάσῃ τὴ γυναῖκα καὶ τὰ παιδιὰ του. Καὶ γιὰ κάθε σπίτι ποὺ χτίζεται πόσοι πόνοι, κόποι, ἰδρῶτες, χτυποκάρδια, ἀλλὰ καὶ πόσα ψέματα, πόση ἁμαρτία! Εἶνε κ' ἡ στέγη μία ἀνάγκη. Καὶ εἶθε νὰ ῥθῃ μέρα ποὺ νὰ μὴν ὑπάρχῃ ἄστεγος, ὁ καθένας νὰ ἔχῃ τὴ στέγη του.

Ἄλλὰ ἐγώ, ἀδελφοί μου, δὲν θέλω σήμερα νὰ μιλήσω γιὰ ὑλικὲς οἰκοδομὲς. Καὶ θέλω νὰ πιστεύω ὅτι κι ἀπὸ σᾶς κανεὶς δὲν περιορίζει τὰ ὄνειρά του σ' ἓνα μικρὸ ἢ μεγάλον σπίτι· ὑπάρχουν κι ἄλλα ὄνειρα κ' ἐπιθυμίες ἱερέες. **Ἄλλοι μόνο ἂν κλείνουμε τὴν ψυχὴ μας σ' ἓνα γιαιπί.**

Τὸ σπίτι ποὺ καθόμαστε κάποτε θὰ τ' ἀφήσουμε. Ὅπως μπήκαμε ζωντανοί, ἔτσι μιὰ μέρα –μὴν τρομάξετε– θὰ μᾶς βγάλουν νεκροὺς καὶ **ἄλλοι θὰ καθίσουν στὸ σπίτι.** Εἶνε ἀληθινὸ αὐτὸ ποὺ κάποιος καλόγερος ἔγραψε στὸ κελλί του: *«Κελλίον μου κελλίον μου, σήμερον ἐμοῦ, αὔριον ἐτέρου, καὶ οὐδέποτε τινος».*

Γι' αὐτὸ θὰ σᾶς δεῖξω μιὰ ἄλλη οἰκοδομὴ, πνευματικὴ, νοερά· καὶ ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀπόψεως σᾶς παρακαλῶ **νὰ μὴ μείνῃ κανεὶς ἄστεγος.**

Μὰ ποιά εἶν' αὐτὴ ἡ οἰκοδομὴ; Μὴν ἀκούσετε ἐμένα: ἀκούστε τὰ λόγια **δυὸ θεοπνεύστων μεγάλων ἀνδρῶν**, οἱ ὁποῖοι εἶπαν ἀληθεῖς ποὺ μένουν εἰς τὸν αἰῶνα.

● Ὁ ἓνας εἶνε ὁ **Δαυὶδ**. Τί ἦταν ὁ Δαυὶδ; βασιλιάς· κατοικοῦσε σὲ παλάτια. Καὶ σὲ κάποιον ψαλμὸ τοῦ ἀκούγεται νὰ **ἐκφράζῃ ἓνα καημό**.

–Θεέ μου, ὅπως ἐγὼ ἔχω παλάτι, θὰ ἤθελα νὰ φτειάξω καὶ σ' ἐσένα ἓνα παλάτι, **ἓνα ναό**, ἀπὸ τὰ καλύτερα ὑλικά, μὲ ὅ,τι ἀκριβὸ ὑπάρχει, γιὰ νὰ γίνῃ ἀντάξιός σου. Μὰ ξέρω καλά, Κύριέ μου, ὅτι σὺ δὲν εὐχαριστεῖσαι σὲ τέτοια κτήρια· κάποιον ἄλλο ναὸ ζητᾶς. Τὸ κτήριο - ὁ

ναός, ποὺ ἀρέσκειται ὁ Θεὸς νὰ κατοικῇ, –λέει ὁ Δαυὶδ– εἶνε ποιό; **ἡ καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου!**

Μὰ **ποιὰ καρδιά;** Μιὰ καρδιὰ γεμάτη μῖσος καὶ κακία, φθόνου καὶ ἐκδίκησης; Τέτοια καρδιὰ δὲν εἶνε ἄξια νὰ κατοικήσῃ ὁ Θεός· τέτοια καρδιὰ εἶνε φωλιὰ δαιμόνων, θηρίων, καρδιὰ - ζούγκλα. Γιατὶ κάθε καρδιὰ ἢ θὰ ἀνήκῃ στὸ Θεὸ ἢ θὰ ἀνήκῃ στὸν διάβολο. Γι' αὐτὸ λέει ὁ Δαυὶδ:

–Ἄχ, Θεέ μου, ρίχνω μιὰ ματιὰ στὴν καρδιὰ μου καὶ τὴ βλέπω γεμάτη κακία καὶ ἁμαρτία. Γκρέμισε λοιπὸν αὐτὴ τὴν καρδιὰ τὴν παλαιά, καὶ βοήθησέ με νὰ χτίσω μιὰ **καρδιὰ καινούργια**, ποὺ νὰ εἶνε ἄξια νὰ κατοικήσῃς.

Αὐτὸ τὸ νόημα, ἀγαπητοί μου, ἔχει στὸν πεντηκοστὸ ψαλμὸ ἐκεῖνος ὁ στίχος ποὺ λέει *«Καρδιὰν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός· καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου»* (Ψαλμ. 50,12). Σπίτι, λοιπὸν, τοῦ Θεοῦ, οἰκοδομὴ τοῦ Θεοῦ εἶνε **ἡ καθαρὴ καρδιά.**

● Ἀκούσαμε τὸ Δαυὶδ. Ἄς ἀκούσουμε τώρα καὶ τὸν **ἀπόστολο Παῦλο**. Τί λέει σήμερα τὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα; Νὰ τὸ ποῦμε ἀπλᾶ.

Ἐπισκεφθήκατε, ἀγαπητοί μου, καμμιά φορὰ ἓνα **λατομεῖο** ποὺ βγάζουν πέτρες; Οἱ πέτρες αὐτές, ποὺ βγαίνουν μὲ φουρνέλλα καὶ δυναμίτες, δὲν εἶνε ἔτοιμες πρὸς χρῆσιν. Γιὰ νὰ γίνουν κατάλληλες γιὰ χτίσιμο, παίρνει ὁ κτίστης τὴν κάθε **πέτρα**, τὴ χτυπάει, τὴν ἰσιώνει, τὴν τετραγωνίζει· καὶ κατόπιν, μὲ τὴν τέχνη του, βάζει τὴ μία πέτρα ἐπάνω στὴν ἄλλη, τὴς «*συναρμολογεῖ*» ὅπως λέει ὁ ἀπόστολος (Ἐφ. 2,21), τὴς προσκολλᾷ μεταξύ τους μὲ ἀσβέστη, ὥστε νὰ γίνουν ἓνα σῶμα συμπαγές. Ἔτσι χτίζεται ἓνα σπίτι, μιὰ **οἰκοδομὴ**. Ποιό εἶνε τὸ λατομεῖο; ποιά ἡ κάθε πέτρα; καὶ ποιά ἡ οἰκοδομὴ;

Λατομεῖο εἶνε ἡ ἀνθρωπότης. Ὅλοι ἐμεῖς, ποὺ γεννηθήκαμε ἀπὸ τὰ σπλάχνα τοῦ Ἀδὰμ καὶ τῆς Εὕας, βγήκαμε ἀπ' αὐτὸ τὸ νταμάρι, μέσα ἀπὸ τὰ σπλάχνα τῆς ἀνθρωπότητος· ἀπὸ ἑκεῖ μᾶς ἔφτειαξε ὅλους ὁ Θεός.

Ἐμεῖς εἴμαστε οἱ πέτρες, τὰ λιθάρια. Τί λιθάρια εἴμαστε; Τὰ ἄλλα λιθάρια εἶνε ἀναίσθητα· ἐμεῖς εἴμαστε λιθάρια ἔμψυχα, ζωντανά. Ἄλλ' ὅπως τὰ λιθάρια πρέπει οἱ χτίστες νὰ τὰ πελεκήσουν, ἔτσι κι ὁ καθένας μας, ὅπως βγαίνει ἀπ' τὴν κοιλιὰ τῆς μάνας του, εἶνε «ξύλο ἀπελέκητο», ὅπως λέει ὁ λαός μας· χρειάζεται πελέκημα. Ὅ,τι καὶ νὰ ἴσαι (τσοπάνος, γεωργός, τεχνίτης, ἐπιστήμονας, βασιλιάς, φιλόσοφος, καὶ ἂν ἀκόμα πετᾶς μὲ πυραύλους), τί εἶσαι; ἓνα **λιθάρι ἀκατέργαστο**, λιθάρι μὲ προεξοχές, μὲ κακίες δηλαδὴ καὶ ἐλαττώματα, λιθάρι ποὺ πρέπει νὰ μπῆ μέσα στὸ θεϊκὸ ἐργαστήριο γιὰ νὰ τὸ πελεκήσῃ ὁ Θεός.

Καὶ **πῶς γίνεται τὸ πελέκημα**; Ἡ δουλειὰ πρέπει ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ τὴ μικρὴ ἡλικία, ἀπ' τὴν ὥρα ποὺ πέφτει τὸ παιδί ἀπὸ τὴ μάνα. Εἶνε κάτι ἀκατέργαστο· πρέπει νὰ τὸ πελεκήσῃ ὁ πατέρας, νὰ τὸ πελεκήσῃ ἡ μάνα, νὰ τὸ πελεκήσῃ ὁ δάσκαλος, νὰ τὸ πελεκήσῃ ὁ ἱεροκῆρυκας, νὰ τὸ πελεκήσῃ ἡ κοινωμία, νὰ τὸ πελεκήσῃ τὸ δικαστήριο, νὰ τὸ πελεκήσῃ οὖν πολλὰ χέρια. Καὶ ὑπάρχουν μὲν ψυχῆς μαλακῆς σὰν τὸ κερὶ, ποὺ εὐκόλα πλάθονται, μὰ ὑπάρχουν καὶ χαρακτῆρες σκληροὶ σὰν τὸ γρανίτη. Αὐτὰ τὰ σκληρά, τὰ γρανιτένια λιθάρια, μόνο ὁ Χριστὸς μπορεῖ νὰ τὰ πελεκήσῃ.

Καὶ ἔχει σφυρὶ ὁ Χριστὸς· **τὸ σφυρὶ τοῦ Χριστοῦ εἶνε ὁ σταυρός**, ποὺ χτυπάει κάθε καρδιά. Παίρνει ἀκόμα καὶ τὸ ληστή, ποὺ τὰ χέρια του ἔσταζαν αἷμα κ' ἦταν γρανίτης καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὸν μαλακώσῃ οὔτε ἡ μάνα, οὔτε τὸ σχολεῖο, οὔτε τὰ δικαστήρια, οὔτε οἱ φυλακές, καὶ ὁ Χριστὸς μὲ τὸ σταυρὸ καὶ τὴ θυσία του κατωρθώνει νὰ τὸν μαλακώσῃ, ὥστε ἀπ' τὴν καρδιά του νὰ βγῆ ἡ φωνὴ ποὺ συγκλονίζει τὸν κόσμον· «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 23,42). Ἔτσι ὁ Χριστὸς μας (μὲ τὸν τίμιον σταυρὸ, μὲ τὰ μυστήρια, μὲ τὸ κήρυγμα, μὲ τὴν πανσθενουργὸ χάρι του) κάνει τὴν θεία κατεργασία τοῦ ὑλικοῦ τῆς οἰκοδομῆς.

Καὶ **ποιὰ εἶνε ἡ οἰκοδομή**; Εἶνε ἡ Ἐκκλησία του. Κι ὅταν λέμε Ἐκκλησία δὲν ἐννοοῦμε τὰ ντουβάρια τοῦ ναοῦ. Ὅχι, ἀδελφοί μου. Ἐκκλησία δὲν εἶνε τὰ ντουβάρια. Γιατὶ μπορεῖ νὰ γίνῃ ἓνας σεισμός, ὅπως στὴν Κεφαλονιά, ἢ αὐτὸ ποὺ ἔγινε στὰ Ἱεροσόλυμα μὲ τὸ ναὸ τοῦ Σολομῶντος, καὶ νὰ μὴ μείνῃ λίθος ἐπὶ λίθου. Μπορεῖ ἀκόμα νὰ γίνῃ κάποιος ἄλλος σεισμός, σεισμός κοινωνικός, νὰ ἔρθουν ἀντίχριστοι καὶ νὰ βάλουν δυναμίτες σ' ὅλες τὶς ἐκκλησίες, ἢ νὰ κάνουν τὶς ἐκκλησίες ἀποθηκῆς ἢ κινηματογράφους, καὶ πάνω ἐδῶ στὸν τόπο τὸν ἅγιο, ὅπου κλάψαμε, στεφανωθήκαμε, βαπτισθήκα-

με, χύσαμε δάκρυα, νὰ ἔρθουν νὰ χορεύουν θεατρῖνοι καὶ νὰ παίζουν τὰ αἰσχροτέρα θεάματα. Μὰ καὶ νὰ γίνουν αὐτὰ –γιατὶ τὰ λέει ἡ Ἀποκάλυψις–, τί μὲ τοῦτο; Ἄς γκρεμίσουν τὶς ἐκκλησίες ὅλες· ἢ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ὄχι **δὲν γκρεμίζεται**. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶνε τὰ λιθάρια, οἱ κολῶνες, τὰ εἰκονοστάσια. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶνε μέσα στὶς καρδιές. Ὅπου ὑπάρχει καρδιὰ ποὺ πιστεῦει στὸ Θεό, ποὺ ἀκούει τὸ Εὐαγγέλιο, ποὺ ὅταν βγαίνουν τὰ Ἅγια λέει «*Μνήσθητί μου, Κύριε...*» –ἄς εἶνε καὶ μέσα σὲ μιὰ καλύβα ἢ μέσ' στὴ φυλακὴ ἢ στὸν παγωμένο ὠκεανό–, ἐκεῖ εἶνε ὁ Χριστὸς, ἐκεῖ εἶνε ἡ Ἐκκλησία. Καὶ ὅπου πολλὲς καρδιές εἶνε ἐνωμένες μὲ τοῦ Χριστοῦ τὴν ἀγάπη, ἐκεῖ φτειάχνουν τὴ νοερὰ καὶ πνευματικὴ οἰκοδομή, γιὰ τὴν ὁποία ὀμιλεῖ ὁ ἀπόστολος Παῦλος.

* * *

Καὶ γιὰ νὰ τελειώνω, ἀδελφοί μου, ἐλάτε τώρα νὰ σᾶς δείξω **τὸ θεμέλιο** τῆς οἰκοδομῆς· αὐτὸ ἔχει τὴν ἀξία. Ποιό λοιπὸν εἶνε τὸ θεμέλιο τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς πίστεώς μας; Ἄλλοι βάζουν διάφορα ἄλλα θεμέλια· λεπτά, γράμματα, ἐπιστήμη, σοφία, ὑλικὴ δύναμι, διπλωματία, πολιτικὴ. Ἄλλὰ «*μὴ πεποιθᾶτε ἐπ' ἄρχοντας, ἐπὶ υἱοὺς ἀνθρώπων, οἷς οὐκ ἔστι σωτηρία*» (Ψαλμ. 145,3).

Θεμέλιο τῆς Ἐκκλησίας μας εἶνε ὁ **Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς** ὁ ζῶν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ὅλα τ' ἄλλα παρέρχονται· μὰ τὸ θεμέλιο τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Θεάνθρωπος Κύριος, ζῆ εἰς τοὺς αἰῶνας. «*Εἷς ἅγιος, εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός...*», ὅπως λέμε στὴν θεία Λειτουργία μας. Αὐτὸ εἶνε τὸ θεμέλιο τῆς Ἐκκλησίας μας· ποιὸς μπορεῖ νὰ τὸ κλονίσῃ;

Καὶ προσέξτε τί λέει ὁ ἀπόστολος. Ὁ Χριστὸς δὲν εἶνε μόνο θεμέλιο· εἶνε καὶ «**ἀκρογωνιαίος**» λίθος (Ἐφ. 2,20). Τί θὰ πῆ ἀκρογωνιαίος; Εἶνε τὸ μεγάλο ἐκεῖνο ἀγκωνάρι, ποὺ τὸ βάζουν στὴ γωνιά καὶ ἐνώνει δύο τοίχους. Καὶ ὁ Χριστὸς ἐνωσε ἀπ' τὸ ἓνα μέρος τοὺς Ἰουδαίους καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο τοὺς ἐθνικοὺς καὶ ἔχτισε τὴν καινούργια πολιτεία. Εἶνε τὸ ἀγκωνάρι τῆς ἀνθρωπότητας. Καὶ ἀλλοίμονο σὲ ὅποιον προσκρούσῃ ἐπάνω του· ὅποιος πάη κόντρα σ' αὐτόν –τὸ βεβαιώνει ἡ ἱστορία μὲ παραδείγματα–, ὅποιος πάη κόντρα στὸ Χριστό, στὸ Εὐαγγέλιο, στὴν Ἐκκλησία, ὅποιος κι ἂν εἶνε, θὰ συντριβῆ.

Δὲν θὰ νικήσουν τὰ θηρία, δὲν θὰ νικήσουν οἱ πύραυλοι καὶ τὰ διαστημόπλοια. **Θὰ νικήσῃ Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ ἐσταυρωμένος**, ποὺ εἶνε τὸ θεμέλιο τοῦ κόσμου ὅλου· ὄν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**